

Rättsfallssamlingen

DOMSTOLENS DOM (sjätte avdelningen)

den 9 september 2021 *

”Begäran om förhandsavgörande – Civilrättsligt samarbete – Arv – Förordning (EU) nr 650/2012 – Artikel 6 a – Avvisning av talan på grund av bristande behörighet – Artikel 7 a – Domstols behörighet – Kontroll av den domstol vid vilken talan väckts senare – Artikel 22 – Val av tillämplig lag – Artikel 39 – Ömsesidigt erkännande – Artikel 83.4 – Övergångsbestämmelser”

I mål C-422/20,

angående en begäran om förhandsavgörande enligt artikel 267 FEUF, framställd av Oberlandesgericht Köln (Regionala överdomstolen i Köln, Tyskland) genom beslut av den 28 augusti 2020, som inkom till domstolen den 8 september 2020, i målet

RK

mot

CR,

meddelar

DOMSTOLEN (sjätte avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden L. Bay Larsen samt domarna C. Toader (referent) och N. Jääskinen,

generaladvokat: M. Szpunar,

justitiesekreterare: A. Calot Escobar,

efter det skriftliga förfarandet,

med beaktande av de yttranden som avgetts av:

- CR, genom I. Sommer, Rechtsanwältin,
- Spaniens regering, genom J. Ruiz Sánchez, i egenskap av ombud,

* Rättegångsspråk: tyska.

– Italiens regering, genom G. Palmieri, i egenskap av ombud, biträdd av E. Manzo, avvocato dello Stato,

– Europeiska kommissionen, genom M. Heller och M. Wilderspin, båda i egenskap av ombud,

och efter att den 8 juli 2021 ha hört generaladvokatens förslag till avgörande,

följande

Dom

- 1 Begäran om förhandsavgörande avser tolkningen av artiklarna 6 a, 7 a, 22 och 83.4 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 650/2012 av den 4 juli 2012 om behörighet, tillämplig lag, erkännande och verkställighet av domar samt godkännande och verkställighet av officiella handlingar i samband med arv och om inrättandet av ett europeiskt arvsintyg (EUT L 201, 2012, s. 107, och rättelse i EUT L 344, 2012, s. 3, EUT L 60, 2013, s. 140, och EUT L 243, 2019, s. 9) (nedan kallad arvsförordningen).
- 2 Begäran har framställts i ett mål mellan RK och CR. Målet rör CR:s ansökan om att, till följd av sin makes död, erhålla ett nationellt arvsintyg och ett europeiskt arvsintyg.

Tillämpliga bestämmelser

- 3 Skälen 27 och 59 i arvsförordningen har följande lydelse:

”(27) Reglerna i denna förordning är tänkta att se till att den myndighet som handlägger arvet i de flesta fall kommer att tillämpa den egna lagstiftningen. Därför anger denna förordning ett antal mekanismer som skulle träda i kraft då den avlidne för regleringen av sitt arv hade valt lagstiftningen i en medlemsstat där denne var medborgare.

...

(59) Mot bakgrund av den allmänna målsättningen för förordningen, nämligen att åstadkomma ömsesidigt erkännande av medlemsstaternas domar på arvsområdet ..., bör denna förordning fastställa bestämmelser om domars erkännande, verkställbarhet och verkställighet ...”

- 4 Artikel 3 i arvsförordningen har rubriken ”Definitioner”. I punkt 1 föreskrivs följande:

”I denna förordning avses med

...

g) *dom*: varje arvsrättsligt avgörande som har meddelats av en domstol i en medlemsstat oavsett dess rubricering, såsom domstolstjänstemans beslut i fråga om rättegångskostnader,”

- 5 I artikel 4 i förordningen, med rubriken ”Allmän behörighet”, föreskrivs följande:
”Domstolarna i den medlemsstat där den avlidne hade hemvist vid sin död ska vara behöriga att fatta beslut om arvet i dess helhet.”
- 6 I artikel 6 i nämnda förordning, med rubriken ”Avvisande av talan vid lagval”, föreskrivs följande:
”När den lag som i enlighet med artikel 22 har valts av den avlidne att tillämpas på arvet är lagen i en medlemsstat, gäller följande för den domstol vid vilken talan väckts enligt artikel 4 eller 10:
- a) Domstolen får på begäran av någon av parterna i målet avvisa talan om den bedömer att domstolarna i den medlemsstat vars lag har valts är bättre lämpade att pröva arvsålet med hänsyn till praktiska omständigheter när det gäller arvet, såsom parternas hemvist och placeringen av tillgångarna. ...
...”
- 7 I artikel 7 i samma förordning, med rubriken ”Behörighet vid lagval”, föreskrivs följande:
”Domstolarna i en medlemsstat vars lag har valts av den avlidne i enlighet med artikel 22 ska ha behörighet att pröva arvsålet om
- a) en domstol inför vilken talan tidigare väckts i samma fall har avvisat talan i enlighet med artikel 6,
...”
- 8 I artikel 10 i arvsförordningen, med rubriken ”Subsidiär behörighet”, föreskrivs följande:
”1. När den avlidne vid sin död inte hade hemvist i en medlemsstat ska domstolarna i den medlemsstat där tillgångar som ingår i kvarlåtenskapen är belägna ändå vara behöriga att pröva arvsålet i dess helhet om
- a) den avlidne var medborgare i den medlemsstaten vid sin död, eller i annat fall,
b) den avlidne tidigare haft sin hemvist i den medlemsstaten, förutsatt att det vid den tidpunkt då talan väcktes vid domstolen inte gått mer än fem år sedan hemvisten ändrades.
2. Om ingen domstol i en medlemsstat är behörig i enlighet med punkt 1 ska domstolarna i den medlemsstat där tillgångar som ingår i kvarlåtenskapen är belägna ändå vara behöriga att fatta beslut om dessa tillgångar.”
- 9 I artikel 22 i förordningen, med rubriken ”Lagval”, föreskrivs följande i punkterna 1 och 2:
”1. En person får låta rätten till sitt arv i dess helhet styras av lagen i den stat där personen är medborgare vid tidpunkten för sitt val eller vid sin död.
En person som är medborgare i flera länder får välja lagen i en av de stater i vilken personen är medborgare vid tidpunkten för sitt beslut eller vid sin död.

2. Lagvalet ska uttryckligen anges i en förklaring i form av ett förordnande om kvarlåtenskap eller framgå av villkoren i ett sådant.”
- 10 Kapitel IV i arvsförordningen, med rubriken ”Erkännande, verkställbarhet och verkställighet av domar”, består av artiklarna 39–58.
- 11 Artikel 39 i förordningen har rubriken ”Erkännande”. I punkt 1 i den artikeln föreskrivs följande:
”En dom som har meddelats i en medlemsstat ska erkännas i övriga medlemsstater utan att det krävs något särskilt förfarande.”
- 12 I artikel 40 i nämnda förordning, med rubriken ”Skäl för att vägra erkännande”, föreskrivs följande:
”En dom ska inte erkännas om
- a) ett erkännande uppenbart strider mot grunderna för rättsordningen (*ordre public*) i den medlemsstat där domen görs gällande,
 - b) om det är en tredskodom eller en annan dom som har meddelats mot en utebliven svarande och svaranden inte har delgivits stämningsansökan eller motsvarande handling i tillräckligt god tid och på ett lämpligt sätt för att kunna förbereda sitt svaromål, såvida inte svaranden haft möjlighet att överklaga domen men underlåtit detta,
 - c) om den är oförenlig med en dom som har meddelats i ett mål mellan samma parter i den medlemsstat där domen görs gällande,
 - d) om den är oförenlig med en dom som tidigare har meddelats i en annan medlemsstat eller i [en] tredjestat i ett mål mellan samma parter och rörande samma sak, om den först meddelade domen uppfyller de nödvändiga villkoren för erkännande i den medlemsstat där domen görs gällande.”
- 13 I artikel 41 i arvsförordningen, med rubriken ”Ingen omprövning i sak”, föreskrivs följande:
”En dom som har meddelats i en medlemsstat får under inga omständigheter omprövas i sak.”
- 14 I artikel 83 i förordningen, med rubriken ”Övergångsbestämmelser”, föreskrivs följande i punkterna 1 och 4:
”1. Denna förordning ska vara tillämplig på arv efter personer som avlidit på eller efter den 17 augusti 2015.
...
4. Om ett förordnande om kvarlåtenskap gjordes före den 17 augusti 2015 i enlighet med den lag som den avlidne kunde ha valt i enlighet med denna förordning ska den lagen anses ha valts som den lag som är tillämplig på arvet.”

15 I artikel 84 i nämnda förordning anges följande:

”Denna förordning träder i kraft den tjugonde dagen efter det att den har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.

Den ska tillämpas från och med den 17 augusti 2015, med undantag för artiklarna 77 och 78, som ska tillämpas från och med den 16 november 2014, och artiklarna 79, 80 och 81, som ska tillämpas från och med den 5 juli 2012. ...”

Målet vid den nationella domstolen och tolkningsfrågorna

- 16 Efter det att CR:s make, som var tysk medborgare, avlidit den 9 mars 2017 ansökte CR, vid Amtsgericht Düren (Distriktsdomstolen i Düren, Tyskland), om utfärdande av ett nationellt arvsintyg och ett europeiskt arvsintyg på grundval av det holografiska testamente som hade upprättats, på tyska, den 14 juni 1990, genom vilket makarna hade utsett varandra till ensam arvinge.
- 17 RK, som är bror till den avlidne, bestred de tyska domstolarnas behörighet att pröva denna ansökan, med motiveringen att den avlidne, vid sitt frånfälle, hade hemvist i Spanien och att nämnda testamente inte innehöll något uttryckligt val av den lag som gäller för arvet.
- 18 Amtsgericht Düren (Distriktsdomstolen i Düren, Tyskland) förklarade genom beslut av den 20 december 2017 att nödvändiga omständigheter för att utfärda begärda intyg var för handen.
- 19 RK överklagade detta beslut till Oberlandesgericht Köln (Regionala överdomstolen i Köln, Tyskland), vilken genom beslut av den 4 juli 2018 konstaterade att Amtsgericht Düren (Distriktsdomstolen i Düren) saknar behörighet att pröva denna ansökan, med motiveringen att endast spanska domstolar är behöriga, i enlighet med kriteriet om den avlidnes ”hemvist” vid tidpunkten för dödsfallet, vilket föreskrivs i artikel 4 i arvsförordningen.
- 20 CR vände sig till Juzgado de Primera Instancia e Instrucción no 3 de Estepona (Förstainstansdomstol och förundersökningsdomstol nr 3 i Estepona, Spanien), som i beslut av den 29 april 2019 förklarade att den ”avstår från att meddela beslut i [det arvsförfarande som inletts vid den hänskjutande domstolen], eftersom de tyska domstolarna är bättre lämpade att pröva arvsålet, och på grund av praktiska skäl, såsom den berörda partens hemvist och att huvuddelen av kvarlåtenskapen finns där”.
- 21 CR ingav, genom notariebestyrkt handling av den 29 augusti 2019, en ny ansökan om utfärdande av ett nationellt arvsintyg och ett europeiskt arvsintyg till Amtsgericht Düren (Distriktsdomstolen i Düren), med hänvisning till detta beslut från den spanska domstolen. Amtsgericht Düren (Distriktsdomstolen i Düren) förklarade i beslut av den 19 februari 2020 att den var behörig att pröva CR:s ansökan, eftersom den ansåg att den spanska domstolen genom sitt beslut hade förklarat sig sakna behörighet, i den mening som avses i artikel 6 a i arvsförordningen.
- 22 RK överklagade Amtsgericht Dürens beslut (Distriktsdomstolen i Düren) till den hänskjutande domstolen och anförde att det finns flera skäl som utgör hinder för att tyska domstolar har internationell behörighet.

23 Denna domstol har, med hänvisning till domen av den 21 juni 2018, Oberle (C-20/17, EU:C:2018:485), uttryckt tvivel beträffande tillämpningen och tolkningen av vissa bestämmelser i arvsförordningen.

24 Mot denna bakgrund beslutade Oberlandesgericht Köln (Regionala överdomstolen i Köln, Tyskland) att vilandeförklara målet och ställa följande frågor till EU-domstolen:

”1) Krävs det för att det, i enlighet med vad som föreskrivs i artikel 7 a i [arvsförordningen], ska anses att en domstol inför vilken talan tidigare väckts har avvisat talan, att domstolen i fråga uttryckligen har förklarat sig sakna behörighet eller kan det räcka med en icke-uttrycklig förklaring, om det av denna tolkningsvis framgår att domstolen har förklarat sig sakna behörighet?

2) Om en domstol i en medlemsstat anses vara behörig till följd av att den domstol i en annan medlemsstat inför vilken talan tidigare väckts har avvisat talan på grund av sin bristande behörighet, är förstnämnda domstol i så fall behörig att pröva huruvida villkoren var uppfyllda för att den domstol inför vilken talan tidigare väckts skulle kunna fatta beslut enligt artiklarna 6 a och 7 a i [arvsförordningen]? I vilken omfattning är det beslut som meddelats av en domstol inför vilken talan tidigare har väckts bindande?

Särskilt uppkommer följande frågor:

a) Om en domstol i en medlemsstat anses vara behörig till följd av att den domstol i en annan medlemsstat inför vilken talan tidigare väckts har avvisat talan på grund av sin bristande behörighet, är förstnämnda domstol i så fall behörig att pröva om den avlidne på giltigt sätt har valt medlemsstatens lag i enlighet med artikel 22 i [arvsförordningen]?

b) Om en domstol i en medlemsstat anses vara behörig till följd av att den domstol i en annan medlemsstat inför vilken talan tidigare väckts har avvisat talan på grund av sin bristande behörighet, är förstnämnda domstol i så fall behörig att pröva huruvida någon av parterna i målet i enlighet med artikel 6 a i [arvsförordningen] har framställt en begäran om att den domstol inför vilken talan tidigare väckts ska avvisa talan på grund av sin bristande behörighet?

c) Om en domstol i en medlemsstat anses vara behörig till följd av att den domstol i en annan medlemsstat inför vilken talan tidigare väckts har avvisat talan på grund av sin bristande behörighet, är förstnämnda domstol i så fall behörig att pröva huruvida den domstol inför vilken talan tidigare väckts gjorde en riktig bedömning när den antog att domstolarna i den medlemsstat vars lag har valts är bättre lämpade att pröva arvsålet?

3) Är artiklarna 6 a och 7 a i [arvsförordningen], vilka förutsätter lagval 'i enlighet med artikel 22', tillämpliga även om den avlidne inte uttryckligen eller underförstått har valt lag i ett testamentariskt förordnande som gjordes före den 17 augusti 2015, varvid den lag som ska tillämpas på arvet endast kan utläsas av artikel 83.4 i [arvsförordningen]?”

Prövning av tolkningsfrågorna

Den första frågan

- 25 Den hänskjutande domstolen har ställt den första frågan för att få klarhet i huruvida artikel 7 a i arvsförordningen ska tolkas så, att det, för att det ska anses föreligga en avvisning på grund av bristande behörighet, i den mening som avses i artikel 6 a i denna förordning, till förmån för domstolarna i den medlemsstat vars lag har valts av den avlidne, är nödvändigt att den domstol vid vilken talan tidigare väckts uttryckligen har förklarat sig sakna behörighet.
- 26 Det framgår av begäran om förhandsavgörande att den hänskjutande domstolens tvivel i detta avseende beror på att den spanska domstol vid vilken talan tidigare väckts inte uttryckligen har förklarat sig sakna behörighet.
- 27 Såsom den spanska regeringen har påpekat i sitt skriftliga yttrande finns det emellertid en skillnad mellan lydelsen av artikel 6 a och artikel 7 a i arvsförordningen i den spanska språkversionen och lydelsen i andra språkversioner.
- 28 I den spanska språkversionen används nämligen uttrycket "*abstenerse de conocer*" i artikel 6 a i arvsförordningen, medan verbet "*inhibirse*" används i artikel 7 a i samma förordning. I andra språkversioner av den ena eller den andra av dessa bestämmelser används däremot termer som uttryckligen hänvisar till att talan har avvisats på grund av bristande behörighet. Vad gäller dessa två bestämmelser används exempelvis på tyska "*für unzuständig erklären*", på engelska "*decline jurisdiction*", på franska "*décliner sa compétence*", på italienska "*dichiarare la propria incompetenza*" och på rumänska "*declina competența*".
- 29 I förevarande fall har den domstol vid vilken talan tidigare väckts använt sig av lydelsen i den spanska språkversionen av artikel 6 a i arvsförordningen genom att förklara att den "avstår från att meddela ett avgörande". Den omständigheten att det i den spanska språkversionen av denna bestämmelse används ett annat uttryck än det i artikel 7 a i nämnda förordning, och att den spanska domstolen har använt den formulering som anges i den förstnämnda av dessa bestämmelser, påverkar emellertid inte giltigheten av ett beslut att avvisa talan på grund av bristande behörighet, i den mening som avses i dessa bestämmelser.
- 30 Enligt fast rättspraxis ska bestämmelserna i unionsrätten tolkas och tillämpas på ett enhetligt sätt mot bakgrund av de olika versionerna på Europeiska unionens samtliga språk. I händelse av bristande överensstämmelse mellan språkversionerna, ska den aktuella bestämmelsen således tolkas med hänsyn till systematiken i och ändamålet med de föreskrifter i vilka den ingår (se, för ett liknande resonemang, dom av den 8 oktober 2020, *United Biscuits (Pensions Trustees) och United Biscuits Pension Investments*, C-235/19, EU:C:2020:801, punkt 46 och där angiven rättspraxis).
- 31 Det framgår av lydelsen av artikel 6 a i arvsförordningen att en förutsättning för att talan ska avvisas på grund av bristande behörighet är att flera av de villkor som räknas upp i denna bestämmelse är uppfyllda. Avvisningen av talan grundar sig vidare på en bedömning som den domstol vid vilken talan tidigare väckts gjort av de faktiska omständigheterna i arvs målet, för att avgöra huruvida domstolarna i den medlemsstat vars lag har valts, i enlighet med artikel 22 i denna förordning, är bäst lämpade att pröva arvs målet. Denna bestämmelse gör det möjligt att dels säkerställa att, såsom anges i skäl 27 i nämnda förordning, den myndighet som handlägger

arvet kommer att tillämpa den egna lagstiftningen, dels att uppnå förordningens syfte, vilket är att ge behörighet till de domstolar som kan visa sig vara bättre lämpade att pröva arvsålet, eftersom de befinner sig närmare parterna eller tillgångarna i detta mål.

- 32 Artikel 7 a i arvsförordningen rör behörighet för domstolarna i en medlemsstat vars lag har valts. I denna bestämmelse föreskrivs att nämnda domstolar är behöriga till följd av att en annan domstol har avvisat talan på grund av sin bristande behörighet till förmån för dessa domstolar, i den mening som avses i artikel 6 a i förordningen.
- 33 Varken lydelsen i artikel 6 i arvsförordningen eller i artikel 7 i denna förordning anger vilken form ett beslut varigenom den domstol vid vilken talan tidigare väckts avvisar en talan på grund av bristande behörighet ska ha, och således inte heller att det är nödvändigt att denna domstol uttryckligen förklarar att den saknar behörighet. Rättssäkerhetsprincipen kräver emellertid att en sådan avvisning av talan på grund av bristande behörighet otvetydigt framgår av att den domstol vid vilken talan tidigare väckts har förklarat sig sakna behörighet, i syfte att undvika en behörighetskonflikt mellan denna domstol och den domstol som är behörig enligt artikel 7 a i nämnda förordning.
- 34 En uttrycklig förklaring om bristande behörighet är följaktligen inte nödvändig om det, vilket är fallet i det nationella målet, av den omständigheten att den domstol vid vilken talan tidigare väckts, i den mening som avses i artikel 6 a i nämnda förordning, har avstått från att meddela ett avgörande, otvetydigt framgår att denna domstol har avvisat talan till förmån för domstolarna i den medlemsstat vars lag har valts av den avlidne, vilka nämnda domstol anser vara bättre lämpade att pröva ett visst arvsål.
- 35 En sådan tolkning är nämligen förenlig med målet att underlätta tillgången till rättslig prövning som bland annat säkerställs genom principen om ömsesidigt erkännande av rättsliga avgöranden, vilken ligger till grund för tillämpningen av bestämmelserna i arvsförordningen och som stadfästs i artikel 39 i denna förordning. På området för civilrättsligt och kommersiellt samarbete, syftar detta således till att stärka ett förenklat och effektivt system för lagvalsregler, erkännande och verkställighet av rättsliga avgöranden som meddelats i samband med ett arvsål med gränsöverskridande verkan, för att uppnå unionens mål att bli ett område med frihet, säkerhet och rättvisa, på grundval av den höga grad av förtroende som ska finnas mellan medlemsstaterna.
- 36 Mot denna bakgrund ska den första frågan besvaras enligt följande. Artikel 7 a i arvsförordningen ska tolkas så, att det, för att det ska anses föreligga en avvisning på grund av bristande behörighet, i den mening som avses i artikel 6 a i denna förordning, till förmån för domstolarna i den medlemsstat vars lag har valts av den avlidne, är det inte nödvändigt att den domstol vid vilken talan tidigare väckts uttryckligen har förklarat sig sakna behörighet, men denna avsikt måste otvetydigt framgå av det beslut som den domstolen har meddelat i detta hänseende.

Den andra frågan

- 37 Den hänskjutande domstolen har ställt den andra frågan för att få klarhet i huruvida artiklarna 6 a och 7 a i arvsförordningen ska tolkas så, att den domstol i en medlemsstat vid vilken talan väckts till följd av att en tidigare talan har avvisats på grund av bristande behörighet är behörig att pröva huruvida de villkor som fastställs i dessa bestämmelser var uppfyllda för att den domstol vid vilken talan tidigare väckts skulle kunna avvisa talan på grund av sin bristande behörighet.

- 38 Den hänskjutande domstolen vill närmare bestämt få klarhet i huruvida den domstol vid vilken talan väckts senare har möjlighet att pröva huruvida de tre villkor för avvisning på grund av bristande behörighet som uppställs i artikel 6 a i arvsförordningen är uppfyllda, det vill säga, för det första, att den avlidne på giltigt sätt har valt den lag som ska tillämpas på arvet i enlighet med artikel 22 i denna förordning, för det andra, att någon av parterna i målet har framställt en begäran om att den domstol vid vilken talan tidigare väckts ska avvisa talan på grund av bristande behörighet och, för det tredje, att den domstol vid vilken talan tidigare väckts gjorde en riktig bedömning när den antog att domstolarna i en annan medlemsstat vars lag dessutom har valts var bättre lämpade att pröva arvsålet.
- 39 Det framgår härvidlag av lydelsen i artikel 6 a i arvsförordningen att denna bestämmelse ger den domstol vid vilken talan tidigare väckts enligt artikel 4 eller 10 i förordningen möjlighet att avvisa talan på grund av sin bristande behörighet till förmån för en domstol i den medlemsstat vars lag har valts i enlighet med artikel 22 i nämnda förordning, om villkoren i förstnämnda bestämmelse är uppfyllda.
- 40 Såsom generaladvokaten har påpekat i punkt 39 i sitt förslag till avgörande utgör den omständigheten att den domstol vid vilken talan tidigare väckts har en möjlighet och inte en skyldighet att anta ett sådant beslut ett starkt indicium på att ett sådant beslut inte ska kontrolleras av de domstolar till förmån för vilka den domstol vid vilken talan tidigare väckts har avvisat talan på grund av sin bristande behörighet.
- 41 Enligt artikel 7 a i arvsförordningen är domstolarna i den medlemsstat vars lag har valts i enlighet med artikel 22 i förordningen behöriga i arvsålet om en domstol vid vilken talan tidigare väckts har avvisat talan i samma mål i enlighet med artikel 6 a i nämnda förordning. Dessa domstolar får således behörighet enbart på grund av att talan har avvisats på grund av bristande behörighet, i den mening som avses i sistnämnda bestämmelse.
- 42 Det ska även understrykas att en avvisning av talan på grund av bristande behörighet utgör en ”dom”, i den mening som avses i artikel 3.1 g i arvsförordningen, vilket innebär att bestämmelserna i kapitel IV i förordningen avseende domars erkännande, verkställbarhet och verkställighet, det vill säga artiklarna 39–58 i nämnda förordning, är tillämpliga.
- 43 Enligt artikel 39 i arvsförordningen ska en dom som har meddelats i en medlemsstat erkännas i övriga medlemsstater utan att det krävs något särskilt förfarande. Enligt artikel 41 i förordningen får en sådan dom under inga omständigheter omprövas i sak. Vad avser de skäl för att vägra erkännande som anges i artikel 40 i nämnda förordning ska det påpekas att inget av dem rör ett fall där den domstol vid vilken talan väckts senare anser att artikel 6 a i samma förordning har tillämpats felaktigt i det avgörande varigenom talan har avvisats på grund av bristande behörighet.
- 44 Ett avgörande genom vilket en domstol i en medlemsstat har avvisat talan på grund av bristande behörighet är följaktligen bindande för domstolarna i de andra medlemsstaterna såväl vad gäller beslutet att avvisa talan i enlighet med artikel 6 i arvsförordningen som fastställandet av att de villkor som anges i denna bestämmelse är uppfyllda (se, analogt, dom av den 15 november 2012, Gothaer Allgemeine Versicherung m.fl., C-456/11, EU:C:2012:719, punkt 41).
- 45 Varje annan tolkning skulle kunna strida mot principen om ömsesidigt erkännande och principen om ömsesidigt förtroende, vilka ligger till grund för det system som inrättats genom arvsförordningen.

- 46 Det följer nämligen av domstolens praxis att den allmänna målsättning som eftersträvas i nämnda förordning är, såsom framgår av skäl 59 däri, att åstadkomma ömsesidigt erkännande av medlemsstaternas domar på arvsområdet i gränsöverskridande sammanhang (dom av den 17 januari 2019, *Brisch*, C-102/18, EU:C:2019:34, punkt 33).
- 47 Om en domstol i en medlemsstat skulle vara behörig att kontrollera huruvida villkoren i artikel 6 a i arvsförordningen är uppfyllda och, i förekommande fall, vägra att erkänna ett avgörande genom vilket en domstol i en annan medlemsstat har avvisat talan på grund av sin bristande behörighet, så skulle denna möjlighet även strida mot det system som införts genom denna förordning, eftersom en sådan vägran skulle kunna hindra att bestämmelserna i kapitel IV i nämnda förordning och, såsom generaladvokaten har påpekat i punkt 59 i sitt förslag till avgörande, mekanismen i artikel 6 a och 7 a i samma förordning, fungerar effektivt.
- 48 Dessutom gör den tolkning som valts i punkt 44 i förevarande dom det möjligt att undvika en negativ behörighetskonflikt som skulle kunna medföra en risk för rättsvägran, såsom generaladvokaten också har påpekat i punkt 60 i sitt förslag till avgörande.
- 49 Mot denna bakgrund ska den andra frågan besvaras enligt följande. Artiklarna 6 a, 7 a och 39 i arvsförordningen ska tolkas så, att den domstol i en medlemsstat vid vilken talan väckts, till följd av att en tidigare talan har avvisats på grund av bristande behörighet, inte är behörig att pröva huruvida de villkor som fastställs i dessa bestämmelser var uppfyllda för att den domstol vid vilken talan tidigare väckts skulle kunna avvisa talan på grund av sin bristande behörighet.

Den tredje frågan

- 50 Den hänskjutande domstolen har ställt den tredje frågan för att få klarhet i huruvida bestämmelserna om behörighet i artiklarna 6 a och 7 a i arvsförordningen även är tillämpliga när den avlidne i sitt testamente, som upprättats före den 17 augusti 2015, inte har valt den lag som är tillämplig på arvet och när lagvalet endast följer av artikel 83.4 i förordningen.
- 51 Det ska i detta hänseende inledningsvis erinras om att även om EU-domstolen enligt artikel 267 FEUF är behörig att tolka artiklarna 6 a och 7 a i arvsförordningen, så är det endast den nationella domstolen som i det enskilda fallet kan tillämpa de av EU-domstolen tolkade bestämmelserna (se, för ett liknande resonemang, dom av den 13 september 2018, *Profi Credit Polska*, C-176/17, EU:C:2018:711, punkt 52).
- 52 I artikel 83.4 i arvsförordningen föreskrivs det att om ett förordnande om kvarlåtenskap gjordes före den 17 augusti 2015 i enlighet med den lag som den avlidne kunde ha valt i enlighet med denna förordning, så ska den lagen anses ha valts som den lag som är tillämplig på arvet.
- 53 I denna bestämmelse finns således – för perioden innan nämnda förordning blev tillämplig – en presumtion för lagvalet och den lag som ska tillämpas på arvet, vilken har samma verkan som det val som görs enligt bestämmelserna i samma förordning.
- 54 Såsom Europeiska kommissionen har understrukt i sitt yttrande till domstolen och såsom framgår av punkt 29 i förevarande dom är syftet med artiklarna 6 a och 7 a i arvsförordningen bland annat att skapa en parallellism mellan behörighet och tillämplig lag.

- 55 Domstolen har nämligen i domen av den 21 juni 2018, Oberle (C-20/17, EU:C:2018:485, punkterna 50 och 52), slagit fast att, såsom understryks i skäl 27 i arvsförordningen, bestämmelserna i denna förordning är tänkta att säkerställa att den myndighet som handlägger arvet i de flesta fall kan tillämpa den egna lagstiftningen, varvid detta syfte är tänkt att säkerställa samstämmigheten mellan bestämmelserna om domstols behörighet och bestämmelserna om tillämplig lag på detta område.
- 56 Såsom anges i punkt 31 i förevarande dom syftar dessutom den avvisning av talan på grund av bristande behörighet som föreskrivs i artiklarna 6 a och 7 a i arvsförordningen till att göra det möjligt för en domstol i en medlemsstat att – i syfte att säkerställa att det är de domstolar som befinner sig närmast det aktuella arvet som avgör den tvist som uppkommit med anledning därav – avvisa talan till förmån för domstolarna i den medlemsstat vars lag har valts i enlighet med artikel 22 i denna förordning, när den förstnämnda domstolen anser att de andra domstolarna är bättre lämpade att pröva målet.
- 57 En tolkning som innebär att tillämpningen av den lag som gäller för arvet enligt artikel 83.4 i arvsförordningen inte gör det möjligt att avvisa talan på grund av bristande behörighet, i den mening som avses i artikel 6 a i denna förordning, skulle således strida mot de mål som anges i punkterna 54 och 55 ovan.
- 58 Mot denna bakgrund ska den tredje frågan besvaras enligt följande. Artiklarna 6 a och 7 a i arvsförordningen ska tolkas så, att bestämmelserna om behörighet i dessa artiklar även är tillämpliga när den avlidne i sitt testamente, som upprättats före den 17 augusti 2015, inte har valt den lag som är tillämplig på arvet och när lagvalet endast följer av artikel 83.4 i förordningen.

Rättegångskostnader

- 59 Eftersom förfarandet i förhållande till parterna i det nationella målet utgör ett led i beredningen av samma mål, ankommer det på den hänskjutande domstolen att besluta om rättegångskostnaderna. De kostnader för att avge yttrande till domstolen som andra än nämnda parter har haft är inte ersättningsgilla.

Mot denna bakgrund beslutar domstolen (sjätte avdelningen) följande:

- 1) Artikel 7 a i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 650/2012 av den 4 juli 2012 om behörighet, tillämplig lag, erkännande och verkställighet av domar samt godkännande och verkställighet av officiella handlingar i samband med arv och om inrättandet av ett europeiskt arvsintyg ska tolkas så, att det, för att det ska anses föreligga en avvisning på grund av bristande behörighet, i den mening som avses i artikel 6 a i denna förordning, till förmån för domstolarna i den medlemsstat vars lag har valts av den avlidne, inte är nödvändigt att den domstol vid vilken talan tidigare väckts uttryckligen har förklarat sig sakna behörighet, men denna avsikt måste otvetydigt framgå av det beslut som den domstolen har meddelat i detta hänseende.**
- 2) Artiklarna 6 a, 7 a och 39 i förordning nr 650/2012 ska tolkas så, att den domstol i en medlemsstat vid vilken talan väckts, till följd av att en tidigare talan har avvisats på grund av bristande behörighet, inte är behörig att pröva huruvida de villkor som fastställs i dessa bestämmelser var uppfyllda för att den domstol vid vilken talan tidigare väckts skulle kunna avvisa talan på grund av sin bristande behörighet.**

- 3) Artiklarna 6 a och 7 a i förordning nr 650/2012 ska tolkas så, att bestämmelserna om behörighet i dessa artiklar även är tillämpliga när den avlidne i sitt testamente, som upprättats före den 17 augusti 2015, inte har valt den lag som är tillämplig på arvet och när lagvalet endast följer av artikel 83.4 i förordningen.**

Underskrifter